

Subsistence x ex-sistence subjektu

Otázka zní: subjekt je ustaven „pravou událostí“, aby tato vůbec mohla navázat vztahy k jiným událostem; a takový subjekt je proto nutně něčím, co musí být při každém „kroku“ obnovováno, neboť jinak by ve svých akcích pomíjel a zanikal. Máme tu tedy před sebou dvojí problém: a) jak vlastně vzniká událost?, b) odkud bere událost schopnost ustavit svůj vlastní subjekt a tak (v případě, že nejde o událost nejnižší úrovně) i schopnost nejen vykonávat své bytí (své událostné dění), ale dokonce je i „překračovat“ ve svých akcích? Každá událost má svůj počátek, průběh a konec; samo událostné dění je výsledkem výkonu či ještě přísněji: je samo aktivním výkonem události. A protože ustavení subjektu je pro událost možné, ale není samozřejmou složkou událostného dění, jde zřejmě o „akci“, která ještě nemůže být vykoná(vá)na za pomoci subjektu ani jeho prostřednictvím. A tak se dostáváme do velkých potíží: jak můžeme ustavení subjektu považovat za jakousi „proto-akci nebo před-akci události (a tudíž ji události připisovat)? Zřejmě to není možné, a tak musíme alespoň primární ustavení subjektu určité události považovat za součást nebo rovnocennou paralelu primárního ustavení události samé. Z toho pak můžeme (a vlastně musíme) vyvodit, že počátek události (který si tato událost sama nemůže dát, nemůže ustavit) má stejnou nebo zcela analogickou povahu jako sám počátek jejího subjektu, který si událost nemůže sama dát, stejně jako si nemůže dát samu sebe. A protože událost ‚zůstává‘ před svým počátkem nejenom bez subjektu, ale je přesně vzato „ne-jsoucí“, nezbyvá než považovat všechny pravé události za původně zrozené a ustavené z „ne-jsoucna“ a tím za nepřevoditelné na nic již jsoucího a tedy předchozího, minulého. Každá událost, pokud nechce zůstat událostí jen virtuální, musí vstupovat do sféry již jsoucího jako cosi nového, nikdy předtím nebývalého (přičemž podobnosti se tu nevylučuje, vylučuje se jen totožnost).

(Písek, 150117-1.)